

ЧАРЛС БУКОВСКИ МЪЖЪТ, КОЙТО ОБИЧАШЕ АСАНСЬОРИ

Превод от английски: Емилия Михайлова, 1995

chitanka.info

Хари стоеше в преддверието на жилищната сграда и чакаше да дойде асансьорът. В мига, в който вратата се отвори, чу зад себе си женски глас: „Един момент, моля!“ Тя бързо влезе в асансьора и вратата му се затвори зад тях. Беше с жълта рокля, коса, вдигната високо над тила и тъпашки перлени обеци, които се полюшваха на дълги сребристи синджири. Имаше голям задник и солидна телесна конструкция. Гърдите и тялото ѝ сякаш напираха да изскочат от тази жълта рокля. Очите ѝ бяха с най-светлозеления цвят и гледаха право през него. Тя носеше торба с продукти, на която беше изписана думата „Вонс“. Устните ѝ бяха наплескани с червило. Дебелите ѝ, силно начервени устни бяха гротескни, почти грозни, като обида. Яркото червило блестеше и Хари протегна ръка и натисна аварийния бутон.

Бутонът задейства, асансьорът спря. Хари пристъпи към нея. Вдигна полата ѝ с една ръка и втренчи поглед в краката ѝ. Тя имаше невероятни крака — само мускули и плът. Загледа го изумена, замръзнала на място. Той я сграбчи, а тя изпусна торбата си с продукти. По пода на асансьора се разпиляха кутии със зеленчукови консерви, едно авокадо, тоалетна хартия, пакети разфасовано месо и три лъскави бонбонени пръчки. В следващия миг устата му залепна върху тия устни. Те се разтвориха. Той протегна ръка и пак вдигна полата ѝ. Не откъсна устата си от нейната, докато сваляше бикините ѝ. После, прав, я облада, тласкайки я грубо с гръб към стената на асансьора. Когато свърши, той вдигна ципа си, натисна копчето за третия етаж и зачака, без да се обръща с лице към нея. На третия етаж вратата се отвори и той излезе. Веднага пак се затвори и асансьорът продължи.

Хари стигна по коридора до апартамента си, отключи си, отвори вратата. Съпругата му, Рошел, беше в кухнята, приготвяше вечерята.

— Как мина денят ти? — попита тя.

— Все същите лайна — каза той.

— Вечеря след десет минути — каза тя.

Хари отиде в банята, съблече се и взе един душ. Тази негова работа започваше да му действа на нервите. Вече шест години, а в банката нямаше и четвърт долар на негово име. Ето как те хващаха в

капана си — даваха на човека толкова, колкото да не умре от глад, но никога достатъчно много, та да може да се откопчи от тях.

Насапуниса се добре, изми сапуна и остана да стои така, оставяйки много горещата вода да тече отзад по тила му. Това премахваше умората. После се изтри с хавлията, сложи халата си, отиде в кухнята и седна до масата. Рошел разсипваше вечерята в чиниите. Кюфтета със сос. Тя приготвяше вкусни кюфтета със сос.

— Слушай — каза той, — кажи ми някоя добра новина.

— Добра новина ли?

— Знаеш каква.

— За месечния ми цикъл ли?

— Да.

— Не ми е дошъл още.

— Исусе!

— Кафето не е готово.

— Ти вечно го забравяш.

— Знам. Но не ми е ясно защо го забравям.

Рошел седна и започнаха да се хранят без кафето. Кюфтетата бяха хубави.

— Хари — каза тя, — можем да направим аборт.

— Добре — каза той, — ако се стигне дотам, ще го направим...

На следващата вечер той изчака асансьора, после се качи в него сам. Стигна до третия етаж и слезе. След това се обърна, влезе отново вътре и натисна бутона за спускане. Слезе до преддверието, излезе на алеята отвън, качи се в колата си и зачака. Видя я да се приближава, този път без покупки. Отвори вратата на колата си.

Сега тя беше с червена рокля, по-къса и по-тясно прилепнала от жълтата. Косата ѝ бе пусната по гърба, дълга. Стигаше почти до задника ѝ. Носеше същите тъпашки обеци и устните ѝ бяха още по-силно нацапотени от преди. Двамата започнаха да се изкачват нагоре и той отново натисна аварийния бутон. Той пак я награби, впи устните си в тая гротескна червена уста. Тя пак беше без чорапогащи, само с тънки червени чорапи до коленете. Хари свали бикините ѝ и ѝ го вкара. Заблъскаха се по всичките четири стени. Този път продължи по-дълго. После Хари вдигна ципа си, обърна ѝ гръб и натисна бутона „3“.

Когато отвори вратата, Рошел пееше. Тя имаше ужасен глас, затова Хари бързо влезе в банята. После излезе оттам облечен в халата си, седна на масата.

— Исусе — каза той, — днес съкратиха четири момчета, та даже Джим Бронсън сред тях.

— Много лошо — каза Рошел.

Имаше пържоли и пържени картофи, салата и топъл чеснов хляб. Не е зле.

— Знаеш ли от колко време Джим работи там?

— Не.

— От пет години.

Рошел не отговори. — Пет години — продължи Хари. — На тях просто не им пука, ония копелета нямат никаква милост.

— Този път не забравих за кафето, Хари.

Тя се наведе и го целуна, докато наливаше кафето му. — Бележа напредък, виждаш ли?

— Даа.

После седна на мястото си. — Днес започна цикълът ми.

— Какво? Истина ли е?

— Да, Хари.

— Това е чудесно, чудесно...

— Не искам да имам дете, докато не го поискаш и ти, Хари.

— Рошел, ние трябва да *празнуваме*! С една бутилка хубаво вино! Като се навечеряме, ще отида да купя.

— Аз вече съм го купила, Хари.

Хари се изправи и заобиколи масата. Застана точно зад гърба на Рошел, изви главата ѝ назад, подпрял брадичката ѝ с ръка и я целуна. — Обичам те, бейби.

Продължиха с вечерята си. Беше хубава вечеря. И с бутилката хубаво вино...

Хари излезе от колата си, когато я видя да идва по алеята. Тя го изчака и двамата влязоха в асансьора заедно. Беше с рокля в синьо и бяло, на цветя, носеше бели обувки, бели чорапи до глезена. Косата ѝ

отново бе вдигната високо над тила и този път тя пушеше цигара, „Бенсън и Хеджис“.

Хари натисна аварийния бутон.

— Почакай за минута, господине!

Хари чуваше за втори път гласа ѝ. Бе малко дрезгав, но съвсем не лош.

— Да? — попита Хари. — Какво има?

— Нека да отидем в апартамента ми.

— Добре.

Тя натисна бутон „4“, изкачиха се дотам, вратата се отвори и продължиха по коридора до стая 404. Тя отключи.

— Хубаво жилище — каза Хари.

— На мен ми харесва. Да ти донеса ли нещо за пиене?

— Разбира се.

Тя отиде в кухнята. — Аз съм Нана — каза тя.

— Аз съм Хари.

— Зная, че си, обаче как се казваш?^[1]

— Майтапиш се — каза Хари.

Тя се върна с две питиета и двамата седнаха на канапето да ги пият. — Работя в магазина за стоки с намалени цени на Зоди — каза Нана. — Щандистка съм там.

— Това е хубаво.

— Какво, по дяволите, му е хубавото?

— Искам да кажа, хубаво е, че двамата сме тук заедно.

— Наистина ли?

— Разбира се.

— Хайде да отидем в спалнята.

Хари я последва. Нана довърши питието си и остави празната чаша върху тоалетката. Приблужи се до гардероба. Бе огромен гардероб. Започна да си пее и да сваля дрехите си. Нана пееше по-добре от Рошел. Хари седна на ръба на леглото и довърши питието си. Нана дойде от гардероба и се изтегна на леглото. Беше гола. Космите на пътката ѝ бяха много по-тъмни от тези на главата.

— Е? — каза тя.

— О! — възкликна Хари. Той свали обувките си, свали чорапите си, свали ризата си, панталона, долната фланелка, слиповете. После

легна до нея. Тя обърна главата си и той я целуна. — Слушай — каза той, — трябва ли всички тия лампи да светят?

— Разбира се, че не. — Нана стана и изключи централната лампа и тази до леглото. После Хари усети устата ѝ върху своята. Езикът ѝ навлезе вътре, заигра напред-назад. Хари се покачи върху нея. Тя беше много мека, приличаше донякъде на водно легло. Той я целуна и облиза гърдите ѝ, после пак целуна устата ѝ и шията ѝ. Продължи да я целува известно време.

— Какво става? — попита тя.

— Не знам — каза той.

— Не става, така ли?

— Не става.

Хари стана и започна да се облича в тъмното. Нана включи нощната лампа.

— Какво си ти? Извратен асансьорен тип?

— Не, не...

— Можеш да го правиш само в асансьори, така ли?

— Не, не, ти ми беше първата, наистина. Не зная какво ме налегна там...

— Но ето сега съм тук — каза Нана.

— Да, зная — каза той, докато нахлузваше панталона си. После седна да обуе чорапите и обувките си.

— Слушай, кучи сине...

— Да?

— Когато си готов и когато ме желаеш, ела в апартамента ми, разбра ли?

— Да, разбрах.

Хари вече бе напълно облечен и се бе изправил.

— И никакви асансьори повече, разбра ли?

— Разбрах.

— Ако още веднъж ме изнасилиш в асансьора, ще се обърна към закона, обещавам ти!

— О'Кей, О'Кей.

Хари прекоси спалнята, мина през всекидневната и излезе от апартамента. Стигна до асансьора и натисна бутона. Вратата се отвори и той влезе вътре. Асансьорът започна да се спуска. В кабината до него седеше миниатюрна жена от ориенталски произход. Имаше черна коса.

Черна пола, бяла блуза, чорапогачи, малки ходила, обувки на високи токове. Лицето ѝ бе мургаво, устните едва очертани с червило. Това много дребно тяло притежаваше удивителен, сексапилен задник. Очите ѝ бяха кафяви и много дълбоки и изглеждаха уморени. Хари протегна ръка и натисна аварийния бутон. Когато пристъпи към нея, тя изпищя. Той я удари силно през лицето, извади носната си кърпа и я натъпка в устата ѝ. След това изви едната ѝ ръка назад зад кръста, а когато тя заби ноктите на свободната си ръка в бузата му, той се наведе и вдигна полата ѝ. Хареса му това, което видя.

[1] Игра на думи: Harry — собствено име; hurry — бързам (в случая „бързак“) ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.